

OBURZYĆ (2) *vb pf*

prawdopodobnie jasne (tak w o-).

praet 3 sg m oburzył (1). f oburzyła (1).

Sł stp: oborzyć, Cn notuje, Linde XVIII – XIX w.

*Wzbudzić czyjś gniew, spowodować ostre wystąpienie przeciw komuś, wzburzyć; *vertere in aliquem iram a. potentiam a. impetum alicuius, concitare aliquem in aliquem Cn [kogo na kogo] (2) :**

*Zwrot: »oburzyć na się« (2): Święta ona Máryna trfaiąc w onym niebieskim żywocie: oburzyła ná fię czártá zazdrościwego, który widząc iey święte dziwne poštěpki wmiłości Bożey/ chciał ią fwym potwarstwem do iákiey niecierpliwości przywieść *SkarŻyw* 183, 56.*

Synonim: rozgniewać.

Formacje współrdzenne cf BURZYĆ.

*Cf **OBORZENIE***